

Sygn. akt IV U 185/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2016 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Kazimierz Kostrzewa

Protokolant: protokolant sądowy Marta Bartusiak

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2016 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania K. J. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 26 stycznia 2016 roku nr (...)

w sprawie K. J. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującej K. J. (1) rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01 grudnia 2015 roku na okres pięciu lat, a w pozostałej części odwołanie oddala.

Sygn. akt IVU 185/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 października 2016 roku

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 26.01.2016 r. odmówił K. J. (1) prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, ponieważ orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 20.01.2016 r. nie została uznana za niezdolną do pracy.

K. J. (1) w obszernym odwołaniu od tej decyzji domagała się jej zmiany i przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wskazała, że jest całkowicie niezdolna do pracy z przyczyn psychiatrycznych i w życiu codziennym korzysta z pomocy najbliższych.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. J. (1) urodzona w dniu (...) r., ma wykształcenie podstawowe, pracowała w mleczarni 10 lat jako mleczarz. W okresie od 04.11.1991 r. do 31.12.1999 r. pobierała rentę początkowo II grupy inwalidzkiej, a następnie rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W okresie od 01.01.2000 r. do 31.07.2009 r. pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy przyznaną na stałe. W okresie od 01.08.2009 r. do 30.11.2015 r. pobierała rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W dniu 23.03.2015 r. złożyła wniosek o rentę.

/okoliczności bezsporne/

Celem wyjaśnienia istoty sporu tj. istnienia u Krystyny Jarosz niezdolności do pracy zarobkowej i jej czasookresu w rozumieniu art. 12, art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162 poz. 1118 z późn zm.), Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu psychiatrii.

Na podstawie wyników badań, w tym osobistego badania odwołującej się i zebranej w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej biegły psychiatra rozpoznał u odwołującej:

- organiczne zaburzenia depresyjno-lękowe, funkcjonowanie na poziomie upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim.

Z powodu rozpoznanego schorzenia oraz stopnia jego nasilenia biegły uznał odwołującą za częściowo niezdolną do pracy zarobkowej od 01.12.2015 r. na trwale. Nastąpiła poprawa stanu zdrowia.

Jak wynika z uzasadnienia opinii, odwołująca obecnie o miernym nasileniu zaburzeń nerwicowych, przewlekłe leczona psychiatrycznie, od wielu lat na rencie, bez świadczenia pracy, od kilku miesięcy udział w zajęciach ŚDS. Dominuje chwiejność emocjonalna, duże poczucie choroby, obniżony krytycyzm, spowolnienie psychoruchowe, mała zaradność życiowa, trudności adaptacyjne. Obecnie u odwołującej nie stwierdza się objawów choroby psychicznej w rozumieniu psychozy, dominują zaburzenia nerwicowe o obrazie lękowo-depresyjnym, wiele lat adaptacyjne (rozwód, opieka nad chorym, niepełnosprawnym ojcem wiele lat, samotność), kolejno na podłożu organicznych w OUN, przy deficycie intelektu do poziomu upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim, bez cech progresji. U odwołującej były hospitalizacje psychiatryczne, ale bez wskazań ostrych, a w oddziale rehabilitacyjnym zawsze odnotowywano dobre funkcjonowanie, aktywność w zajęciach terapeutycznych, niewielka modyfikacja leczenia zazwyczaj. Odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy trwale od 01.12.2015 r.

/dowód : opinia sądowo-lekarska – k.11-13 as/

Wydaną w tym zakresie opinie biegłego psychiatry Sąd uznał za trafną i dostatecznie wyjaśniającą przedmiot sporu, gdyż została wydana przez specjalistę z tego rodzaju schorzeń na jakie choruje odwołująca, po wnikliwej analizie aktualnych wyników badań oraz zebranej w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej. Żadna ze stron nie kwestionowała opinii.

Opinia biegłego w ocenie Sądu spełnia ponadto wymogi przewidziane dla tego rodzaju środków dowodowych w art. 278 kpc i art. 285 kpc, a także w Rozporządzeniu Ministra Polityki Społecznej z dnia 14.12.2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy w związku z art. 12-14 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Dowody z dokumentów zalegających w aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności, a ponadto ich nie były kwestionowane przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie K. J. (1) rod zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 26.01.2016 r. w świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa zasługuje częściowo na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U., Nr 162., poz 1118, z późn. zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie warunki:

- jest niezdolny do pracy,

- ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,

- niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4,6,7,9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt. 10 lit. a), pkt. 11-12, 13, lit. a), pkt. 14 lit. a) i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż wciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

2. Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Stosownie do dyspozycji art. 12 powołanej ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. W myśl dyspozycji ustępu 3 powołanego artykułu, częściowo niezdolną jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z dotychczasowym poziomem kwalifikacji.

Równocześnie zgodnie z treścią art. 13 powołanej ustawy, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, jak też możliwość wykonywania dotychczasowej pracy, względnie możliwość przekwalifikowania zawodowego.

Przedmiotem postępowania było ustalenie czy ubezpieczona jest niezdolna do pracy a jeżeli tak to w jakim stopniu skoro z zaskarżonej decyzji wynika ze od dnia 01.12.2015 r. niezdolność do pracy ustała. W oparciu o opinię biegłego psychiatry sporządzoną na podstawie wyników badań, dokumentacji medycznej Sąd stwierdził, że K. J. (1) z uwagi na schorzenia psychiatryczne jest częściowo niezdolna do pracy od dnia 01.12.2015 r. na okres 5 lat. Nastąpiła poprawa stanu zdrowia wynikająca z prawidłowego specjalistycznego leczenia i udziału w zajęciach ŚDS. U odwołującej stwierdza się organiczne zaburzenia depresyjno-lękowe, funkcjonowanie na poziomie upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim. Obecnie stwierdza się mierne nasilenie zaburzeń nerwicowych. Dominuje chwiejność emocjonalna, duże poczucie choroby, obniżony krytycyzm, spowolnienie psychoruchowe, mała zaradność życiowa, trudności adaptacyjne. Obecnie u odwołującej nie stwierdza się objawów choroby psychicznej w rozumieniu psychozy, dominują zaburzenia nerwicowe o obrazie lękowo-depresyjnym, wiele lat adaptacyjne (rozwód, opieka nad chorym, niepełnosprawnym ojcem wiele lat, samotność), kolejno na podłożu organicznych w OUN, przy deficycie intelektu do poziomu upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim, bez cech progresji. U odwołującej były hospitalizacje psychiatryczne ostatnio w 2013 r., ale bez wskazań ostrych, a w oddziale rehabilitacyjnym zawsze odnotowywano dobre funkcjonowanie, aktywność w zajęciach terapeutycznych, niewielka modyfikacja leczenia zazwyczaj. Odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy od 01.12.2015 r. na okres 5 lat, a nie na trwale z uwagi na fakt, że nie można wykluczyć odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu (art. 13 ust. 3 powołanej ustawy).

Z tych względów Sąd zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 26.01.2016 r. i przyznał odwołującej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01.12.2015 r. na okres 5 lat na mocy art. 57 w zw. z art. 12 ust. 3 i w zw. z art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 z późn. zm.). Odwołująca nie jest od dnia 01.12.2015 r. całkowicie niezdolna do pracy, w świetle nie kwestionowanej przez strony opinii biegłego psychiatry, zatem w tym zakresie odwołanie podlegało oddaleniu.

Podstawę procesową rozstrzygnięcia stanowił art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c.